

MIKÖZBEN A HIDEG PADLÓN TÉRDELTEM

Mielőtt üdvösséget kaptam, sokat olvastam. Semmi sem volt a világom, amit jobban élveztem volna. Nem tudtam folytatni a tanulmányaimat, és álláshoz sem bírtam jutni, és bár le akartam tenni a vizsgát, hogy közhivatalnok lehessenek, ez meghaladta az erőmet, ezért azután minden igyekezettel felhagytam. Így egy olyan életet éltem, hogy napközben elmentem a gyülekezeti házba és ott lődörögtem, este pedig összegyűltünk a barátaimmal, kártyáztunk, és rossz dolgokat csináltunk. Mivel nagyon egyhangú volt az életem, könyveket is olvastam. Abban az időben nem sok könyv volt, így ha hozzájutottam egyhez a barátaimon vagy a nővérem barátain keresztül, gyakran egész éjjel azt olvastam, és ha élveztem, általában elolvastam még egyszer. Időnként előfordult, hogy háromszor is elolvastam egy könyvet. Ellenben ha más sürgős elfoglaltságaim voltak, akkor ha láttam is egy könyvet, nem bírtam a kezembe venni, és nem is igen foglalkoztam vele. Azonban mivel olyan unalmas volt az életem, sok könyvet elolvastam.

Ha egy ember újságot olvas, és csak egyetlen lap van nála az újságból, akkor általában részletesen elolvassa azt az elejétől a végéig. Ám ha náluk van az egész újság, az emberek hajlamosak végiglapozni úgy, hogy egyetlen részt sem olvasnak el figyelmesen, csak éppen rápillantanak a fő címekre. Hasonlóan ehhez, mikor sok jó és örömteli dolog van az életünkben, akkor nehéz a helyes utat követni, mivel ezek a külső körülmények hatással vannak ránk.

Jangpaliban sokszor fáztam és éheztem, és sok nehéz helyzet fordult elő. Kevés tagból állt a gyülekezet, nehéz volt az élet, a felszínen látható problémák pedig nem értek véget. Ha megnéztétek volna a helyzetemet, külsőleg semmi sem látszott, amiért örülni lehetett volna, vagy ami reményt keltő lett volna. De ami még ennyi év után is meglepőnek tűnik, mikor visszagondolok erre az üdvösségre jutásomat követő időszakra, hogy nem tudok másra gondolni, csak arra, hogy Isten minden olyan körülöttem lévő dolgot elvágott, amire számíthattam volna, azért, hogy kinyithassam a szívem szemeit Őfelé.

Amiért nagyon hálás vagyok ezzel kapcsolatban, hogy bár nagyon nehéz volt ez a fajta napról napra való élet, Isten vezette a szemeimet és a füleimet, hogy Őrá nézzek, és így sosem voltam kiábrándult. Ha nem néztem volna Istenre, és csak az engem körülvevő helyzetet láttam volna, nagyon lehangolt lettem volna, és egy hónapig sem lettem volna képes kibírni azon a helyen. A világon semmi sem volt, amire számíthattam, megfenyegettek a bűnözők, éhes voltam, nem volt pénzem menetjegyre, hogy bárhová elmehessenek, ezért az egyetlen, akire nézhettem, Isten volt. Mialatt Jangpaliban laktam, Isten lehetővé tette, hogy a szemeim Felé

forduljanak, és megmutatta nekem a szellemi világot. Épp úgy, mint mikor Mózes felment a Sinai Hegyre, és meglátta a mennybeli templom szépségét, amint a gyülekezet hideg padlóján térdelve imádkoztam, a szívemet nem foglalta le többé a jelenlévő valóság, hanem Istennel jártam a mennyben. Ezért reggelenként, mikor felébredtem, illetve ima után, erőt nyertem.

A testvérek és a testvérnők minden este eljöttek a gyülekezetbe. Bár akadnak kellemes időtöltések a világon, semmi sem volt örömtelibb, mint a gyülekezetben töltött idő. Minden este összegyűltünk, Bibliát olvastunk, és megosztottuk egymással a bizonyságainkat. Amint a testvérek és testvérnők bizonysgot tettek: "Isten így segített ma engem, és így munkálkodott az életemben ezen a napon...", akkor nem csak ők növekedtek a lelki életükben, hanem azok szeme is kinyílt a lélek világ felé, akik hallgatták őket. A bizonysgok után én szolgáltam. Bár sok lehangoló esemény történt korábban, végül Isten beteljesítette az ígéretek, amelyeket adott nekünk. Isten ígérete megvalósult. Miközben bizonysgot tettünk erről, a szívünk betelt a Szent Lélekkel.

A legtöbb testvér és testvérnő a városból jött, és csak kevesen voltak közöttük, akik Jangpali-ban laktak. Majdnem 11 óra volt, mire véget ért az alkalom, és két-három ember osztozott egy biciklin visszafelé a városba. Énekeltünk az országúton, miközben a város felé bicikliztünk. Mikor a városban egy kivilágított helyre értünk, a testvérek leszálltak, és szétszéledtek, ki-ki hazafelé. Utána ugyanazon az úton tértem vissza biciklivel, már késő éjszaka, örömmel telt szívvel. Az öröm és a kiteljesedés, amelyet Istentől kaptam, sok különböző emberi problémát megakadályozott, hogy befészkelje magát a szívembe. Ez nem azt jelenti, hogy nem akadt semmilyen nehézség vagy probléma. Voltak időszakok, mikor a túlradó gondok minden szempontból benyomultak a szívembe, de mivel a boldogság, amelyet Isten adott nekem, kiűzte ezeket, így e problémák nem tudták átvenni az irányítást felettem, és nem tudták megtartani az erejüket, hogy ott maradjanak a szívemben.

Minden reggel felkeltem, és csendességet tartottam, Mózes I. könyvétől kezdve olvastam sorra a könyveket. Mire befejeztem a Biblia olvasását, a szívem túlcordulóan megtelt reménnyel. Magamban olvastam a Bibliát, de nem úgy éreztem, mintha olvasnám a Bibliát, hanem úgy, mintha a Bibliában volnék. Mikor azt olvastam, hogyan adott Jézus enni ötezer embernek öt árpacipóval, és a szememet behunyva ezen gondolkoztam, gyakran voltak pillanatok, mikor azt képzeltem, mintha én is ott lennék, figyelve az árpacipókat osztogató tanítványokat. Mikor Jézus elment a Galileai tengerhez, és találkozott Simon Péterrel, úgy éreztem, mintha én is ott lennék közöttük ülve. Az Ige erővel megérintette a szívemet, úgyhogy nem bírtam egyszerűen csak magamban ülni. Vásári napokon, miután megebédeltem, általában fogtam a biciklimet, elindultam a város belseje felé, és prédikáltam a piacon. Hangosan hirdetem a szentírást, szórólapokat osztogattam, és egyes embereknek is beszéltem az Igéről. Mikor nem volt a piac,

felkerestem a Jangpali körül fekvő falvakat, házról-házra járva szórólapokat osztogattam, és meglátogattam az otthonukban azokat a testvéreket és testvérnőket, akik nem jöttek el a gyülekezetbe. Már este lett, mire hazaértem.

Esténként összegyűltünk a testvérekkel és testvérnőkkel, imádkoztunk, olvastuk a Bibliát, megosztottuk a bizonyságainkat, és dicséreteket énekeltünk. Már késő este volt, mikor az alkalom végeztével hazavittem a testvéreket és testvérnőket biciklin, utána hazatértem és imádkoztam. Mindezekben keresztül megtapasztalhattam, hogy a szívem elmélyül, és a Szent Lélek vezeti Istenben.

KÉT FIATAL TESTVÉR

Egy nap két fiatal fiúval találkoztam az úton. Amint Jézusról beszéltem, nagyon elkezdtek érdeklődni, és többet akartak hallani Róla. Ezért elvittem őket a gyülekezetbe, és hirdettem nekik az evangéliumot. A két fiú kisegítőként dolgozott a belvárosi szabóműhelyben, asszisztáltak a varrónő mellett a gombok felrakásánál, kibontották a rossz varrásokat, illetve előkészítették a munkákat. Korán reggel jártak dolgozni, nagyon sok feladatot kaptak a munkahelyükön, és éjjel kerültek csak haza. Ezért napközben szinte sosem voltak otthon. Mindazonáltal, nem tudom hogyan, de aznap találkoztunk az úton. Én szólítottam meg őket: "Szervusztok! Hisztek Jézusban?" A legtöbb embernek általában nem tetszett volna ez, megrázták volna a fejüket, és otthagytak volna, mentegetődzve, hogy milyen elfoglaltak. A két fiú azonban nagy érdeklődéssel hallgatott. Elvittem őket a gyülekezetbe, és hirdetem nekik az Igét. Meglepetésre még aznap üdvösséget kaptak és újjászülettek.

Ez a két testvér minden reggel korán elment a szabóműhelybe, és a munka végeztével csak éjfél körül értek Jangpaliba. Késő éjszaka kezdtem nekik bibliaórát tartani, és utána ott töltötték az éjszakát. Később már olyan fáradt voltam, hogy lefeküdtem aludni, ők pedig még fennmaradtak és olvasták a Bibliát, csak azután mentek aludni. Másnap korán reggel felkeltem, még előttük, és leültem Bibliát olvasni. Ők csak később ébredtek fel.

Láthattam, hogy ez a két testvér mennyire valódi módon éli meg a hitét. Bár a testük fáradt volt, eljöttek késő éjszaka, olvasták a Bibliát, utána pedig megosztották azt, amit olvastak és felismertek belőle. Mikor hallottam őket beszélni, szavaik összekapcsolódtak a szívemmel, és

ebben az értelemben közelebb kerültünk egymáshoz, mint a vér szerinti testvérek. Örömmel töltöttük együtt az időt.

Az, hogy Jae-yul Shim és Jong-yooung Kim testvérek üdvösséget kaptak, nagy erőt adott számomra. Jae-yul Shim testvér elhozta a húgát, így lehetővé tette számára, hogy halhassa az evangéliumot, és ő is üdvösséget kapott. Bár a szüleik nem jártak az alkalmakra, de ők is nagyon érdeklődtek a gyülekezetünk iránt. Bármikor hozzájuk mentem, étellel kínáltak, és nagyon kedvesen bántak velem. Shim testvér, Kim testvér és én a városon kívül laktunk, olyan szegénységben, amely példátlan volt mások körében. A szívünk azonban mindig gazdag volt az Úrban. Bármikor, ha nehéz helyzetekbe kerültünk, megvolt a hitünk, hogy szerető Istenünk segíteni fog nekünk, és láthattuk, hogy Isten ereje munkálkodik a belsőkben.

Mindegyik nap gyorsan elszállt velünk. Eközben a gyülekezet, amely mindössze három fővel indult, tíz főre, majd húsz főre nőtt. A testvérek és testvérnők egyre jobban megerősödtek, és kimentek, bizonyosságot tettek, és újabb embereket hoztak.

Egy nap esett, így azt gondoltam: "Azt hiszem, ma nem megyek sehová, csak a Bibliát olvasom majd". De eljött egy pár testvérnő a városból, és elhozták a barátaikat is. Leültünk körbe, és ahogy az Igét prédikáltam, mindenki boldog lett, megértve az evangéliumot.

Azalatt a másfél éves időszak alatt, amelyet Jangpaliban töltöttem, Isten eltorlaszolta a világ felé irányuló füleimet és szemeimet, és úgy intézte mindezt, hogy semmit se várhattam a világtól. A másik oldalról Isten kinyitotta a lelki szemeimet, hogy megpillantsam a menny szellemi világát, lehetővé téve számomra, hogy imádkozzak, folyamatosan Isten felé haladjak, és megtapasztaljam Istent, aki él és az Ige által munkálkodik. Semmiért sem cserélném el ezen a világon azt az értékes és szép időszakot, amelyet Jangpaliban töltöttem.